

เทศน์เช้า วันที่ ๑๓ มกราคม ๒๕๖๘

พระอาจารย์สงบ มนัสสุนโต

ณ วัดป่าสันติพุทธาราม (วัดป่าเขาแดงใหญ่) ต.หนองกวาง อ.โพธาราม จ.ราชบุรี

ตั้งใจฟังธรรมะ ธรรมะเป็นสัจธรรมขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้า ประเสริฐมาก

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าตรัสรู้ธรรมนะ ทอดธุระ “จะสอนใครได้นอน จะสอนใครได้นอน” แต่ด้วยอำนาจวาสนาใด ด้วยการสร้างสมบุญญานิกการมาใด ก็สอนได้ทั้งนั้นแหละ ถ้าสอนได้ สอนได้มันก็ต้องเลือกสอนเฉพาะไป

ถ้ามันเลือกไม่ได้ มันเลือกไม่ได้มันเป็นเรื่องโลก มันจินตนาการไปทั้งนั้นแหละ แล้วมันคิดว่าเหมือน คิดว่าเหมือน แต่มันไม่เหมือนหรอก แล้วไม่เหมือนๆ ไม่เหมือนไม่ใช่ธรรมดาด้วยนะ ไม่เหมือนเวลามันพลิกมันแปลงไปแล้วนะ มันจะให้โทษมากมายมหาศาล

แต่ถ้าเป็นธรรมๆ ขึ้นมานะ มันเป็นธรรมมันไปฆ่ากิเลสนะ เวลาพญามาร มารในหัวใจของตนนะ ขณะตนประเสริฐที่สุด แล้วมันประเสริฐที่ไหนในทางโลก ทางโลกมันต้องชนะคนอื่น มันต้องกอบโกยให้มากมาย มันต้องเป็นรัฐบุรุษมันถึงจะชนะ แต่ทางธรรม ทางธรรมมันไม่ใช่ทางธรรม ก่อเวรก่อกรรมทั้งสิ้น

ดูสิ ดูประวัติศาสตร์ ไม่มีชาติใดอยู่ได้ยั่งยืนตลอดไปหรอก เจ้าโลกๆ นะ มันต้องโรยราไปเป็นเรื่องธรรมดา มันเรื่องธรรมดานะ เป็นสัจจะธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าไป

แล้วเราเกิดมาเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนาไป แล้วเราศึกษาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าแล้วจะประพฤติปฏิบัติไป แล้วว่าจะยิ่งใหญ่ๆ มันไปเหยียบย่ำทำลายเขาทั้งนั้นแหละ มันเหยียบย่ำทำลายตนเองก่อน เพราะด้วยความหลงของตน ด้วยตนเองเข้าใจของตน นี่กว่าเป็นธรรมๆ เป็นธรรมตรงไหนวะ

เป็นธรรม วันนี่วันพระ ปกติสุข องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิมุตติสุขๆ นะ ถ้าองค์
สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดธุระนะ เราจะไม่มีการพุทธศาสนา

แต่องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าใจ ในบรรดาสัตว์สองเท้า องค์สมเด็จพระสัมมาสัม
พุทธเจ้าประเสริฐที่สุด ขวอนขวายๆ มา “มารเอ๋ย เมื่อใดภิกษุ ภิกษุณี อุบาสก อุบาสิกาของเรา
ยังไม่เข้มแข็ง ยังไม่แก่กล้า เราจะไม่ยอมนิพพาน”

วางรากฐาน วางความมั่นคงไว้ในที่ไหนล่ะ

วางความมั่นคงไว้ที่พระสารีบุตร พระโมคคัลลานะ อัครสาวกเบื้องซ้ายและเบื้องขวา

เบื้องขวาๆ ปัญญาวิมุตติ มีสติปัญญาในพระพุทธศาสนา ละเอียดลึกซึ่งขนาดไหน ทาง
โลกนะ ไร้สาระ นั่นเป็นเครื่องหมายเท่านั้น ปุณหมายป้ายทาง มันเป็นป้ายบอกทางเท่านั้น แล้ว
ป้ายบอกทาง แล้วคนที่เดินไป เดินตามป้ายนั้นจะเดินอย่างไร แล้วจะเดินถึงที่ไหน

นี่ไง มันเป็นเรื่องป้ายหมายบอกทางเท่านั้น แล้วก็ไปติดกับมัน บ้าบอคอกแตกอยู่อย่าง
นั้นนะ มันจะเป็นจริงเป็นจังขึ้นมาได้อย่างไร

มันเป็นจริงเป็นจัง นั้นนะป้ายหมายบอกทาง แล้วหนทางที่เราจะเดินไป เดินไปมันเป็น
สัจจะเป็นความจริงหรือไม่

ถ้าเป็นสัจจะเป็นความจริงหรือไม่ องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าทอดธุระ ทอดธุระก็
ทอดธุระตรงนี้แหละ ทอดธุระมันทำไม่ได้ มันทำไม่เป็น มันไม่มีอำนาจวาสนา มันทำแล้วไม่มี
โอกาส ถ้ามีโอกาสขึ้นมา ทุกคนก็ปรารถนาทั้งนั้นนะ แต่ล้มเหลวไปมากมาย

ถ้ามันเป็นจริงเป็นจังขึ้นมามันมีสัจจะเป็นความจริงของมัน มันตั้งกติกานะ เราจะไม่
วุ่นวายกับใครทั้งสิ้น เพราะวุ่นวายนั้นนะมันเป็นภาระหน้าที่ของสังคมของโลกเขา หน้าที่ของเรา
นะ เราจะชนะตนเองของเราให้สิ้น ของเราต้องชนะใจของเราให้ได้ ถ้าชนะใจของเราให้ได้ สุข
อื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มีใจ แล้วเป็นสัมมาสมาธิใจ

วันนี่วันพระๆ ความปกติสุขใจ ทางโลกๆ เขาก็ได้แค่นี้แหละ ได้แค่นี้ ทำความสงบได้หรือ
ทำสมาธิได้ ขนาดทำสมาธิได้เขายังเป็นความมหัศจรรย์ เป็นความตื่นเต้น ใครทำความสงบของ

ใจได้นะ จะเป็นชาวพุทธไง เพราะพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน เขาเริ่มต้นจากที่นี่ เริ่มต้นจากเอา หัวใจ เห็นไหม ที่ความเชื่อของพวกเรามันเป็นศรัทธาความเชื่อทางโลกๆ ใจ แต่ถ้าเป็นอจลศรัทธา

ทำไมถึงเป็นอจลศรัทธาล่ะ

อจลศรัทธา ศรัทธาที่ไม่เสื่อมคลาย เพราะศรัทธาที่มันรู้มันเห็นของมันอยู่อย่างนั้นไง มันรู้มันเห็นตามความเป็นจริงที่ว่าจิตมันสงบขึ้นมาไง จิตมันเป็นพุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบานไง พุทธะ ผู้รู้ ผู้ตื่น ผู้เบิกบาน ถ้ามันเป็นสัมมาทิฏฐิถูกต้องชอบธรรม นี่ไง ป้ายหมายบอกทาง นั่น เป็นป้ายหมายป้ายทางทฤษฎี ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นการชี้ทาง แล้ว เวลาเอาจริงเอาจังขึ้นมา เราต้องก้าวเดินไปตามหนทางนั้น

หนทางนั้นคืออะไร

หนทางนั้นคือใจของตนไง

จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะมันมหัศจรรย์นะ เราเกิดในภพชาติหนึ่ง ทาง วิทยาศาสตร์เกิดมาจากไหน เกิดจากท้องพ่อท้องแม่ เวลาธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะเกิดจากเวรจากกรรมของมีงนะ กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา เพราะเราเกิดแล้วเราก็อยากจะได้กับพ่อแม่ที่ติงามทั้งนั้นนะ ดูสิ เวลาเกิดที่เด็กมันไม่พร้อม เอาไปทิ้งถึงขยะไง

ในสมัยพุทธกาลนะ ที่ว่าเขาเกิดมาแล้วเขามีบุญมาก พ่อแม่เขาเอาไปทิ้งไง ควายนะ ผุ้งควายที่เขาเลี้ยง ควายสมัยโบราณไง หัวหน้าผุ้งมันไปยืนคร่อมไวนะ คร่อมเด็กๆ ราชกุมารนั้นไว้ควายทั้งผุ้งเดินผ่านไป รอดพ้นจากความตาย

เขาไปทิ้ง ทิ้งถึงขยะ เขาไปทิ้งนะ คนที่มีบุญมีกุศลนะ พ่อแม่เขาไม่พร้อม เอาไปทิ้ง เอาไปตัดตอนเพื่อจะไม่ให้มีผลขึ้นมาถึงตัวเอง เวลาสุดท้ายแล้วนะ กษัตริย์เก็บไปเลี้ยง จนเป็นราชกุมาร จนเกิดมาเป็นผู้ยิ่งใหญ่ นี่ความที่กุสลา ธมฺมา อกุสลา ธมฺมา ด้วยเวรด้วยกรรมของเขา

นี่ก็เหมือนกัน เราเกิดเป็นมนุษย์ เกิดมาพบพระพุทธศาสนา อากาโร ๓๒ นะ เราเกิดในพระพุทธศาสนา พระพุทธศาสนานะ ถ้าเราได้ประเพณีวัฒนธรรมนะ เกิดมาในประเทศไทย มัน

มองไปไหนมันมีแต่วัดแต่วา วัดวาอารามเหลืออร่ามไปหมดนะ เข้าขึ้นมาเห็นพระออก
บิณฑบาต เห็นสมณะ ธงชัยพระอรหันต์ มันได้คิดขึ้นมาบ้างหรือไม่

แต่ถ้าเป็นทางโลก เห็นไหม เป็นลูกตุ้มสังคม เอารัดเอาเปรียบนะ

เอารัดเอาเปรียบ ถ้ามันเอาใจของมันอยู่ได้ เอารัดเอาเปรียบแล้วเป็นสงฆ์ที่ดั่งาม มันจะ
เอารัดเอาเปรียบที่ไหน มันไปเผชิญกับกิเลสในใจของตนนะ แล้วถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา เราคิด
ได้หรือไม่ เราเป็นจริงของเราหรือไม่ ถ้าเป็นจริงขึ้นมาละ มันระลึกถึงขึ้นมาไง ทำไมเขาใช้ชีวิต
อย่างนั้น เขามีความสุขอย่างไร

เวลาเราฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมาไง ครูบาอาจารย์ของเราละ บวชตั้งแต่เป็นสามเณร
เป็นสามเณรน้อยทั้งนั้น เกิดชายขอบของสังคมไง เกิดในประเทศอันสมควรไง พ่อแม่ศรัทธาใน
พระพุทธศาสนาไง ขอรับรองเลย

ครูบาอาจารย์ของเราหลายๆ องค์มากเลย แม่สั่งไว้ “ลูก ลูกต้องบวชให้แม่นะ ลูกต้อง
บวชให้แม่นะ”

ครูบาอาจารย์เราหลายองค์มากนะ ระลึกถึงคำสั่งของแม่ แม่บอกให้บวชๆ ใจมันก็มี
กุศลก็อยากบวชนั้นแหละ แต่คำสั่งของแม่มันแรงเร้า มันแรงเร้าให้ฝึกหัดประพฤติปฏิบัติขึ้นมา

อย่างเช่นประวัติหลวงปู่สีก็เหมือนกัน พ่อแม่สั่งไว้เลย สิ่งที่เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา “บวช
ให้แม่นะ บวชให้แม่นะ” ถ้าบวชแล้วก็ศึกษาค้นคว้าขึ้นมา ถ้ามันมีอำนาจวาสนา มันเป็นสักจะ
ความจริงของเขาไง

เห็นไหม ธรรมและวินัยเป็นป้ายบอกทาง หนทางของเรา เราทำได้หรือไม่ได้ ถ้าเราทำได้
ของเราขึ้นมา วันพระๆ พระมันต้องปกติสุข สุขสงบดี มันไม่เหมือนทางโลกเขา

ทางโลกมันไม่ใช่อย่างนั้นๆ ใจ เวลาธรรมทูตๆ ใจ ไปเผยแผ่ธรรมๆ

ไปกราบลาหลวงตาพระมหาบัว เราอยู่นั้น

“จะเอากิเลสไปเผยแผ่หรือจะเอาธรรมไปเผยแผ่ เอาธรรมที่ไหนไปเผยแผ่”

แต่ถ้าเป็นทางโลกก็ถูกต้องของเขา ธรรมทูต พระพุทธศาสนาจะเจริญออกงามไปทางโลก โลกเขาควรจะศรัทธา

แต่ความจริงแล้วนะ เขาอยากมีความสุขของเขา ศึกษาเขาก็ศึกษาของเขานั้นแหละ เวลาไปแล้ว ถ้าเป็นพระที่ดั่งาม คำว่า “พระที่ดั่งามมีศีลมีธรรม” นั่นก็เป็นพระที่ชื่นชมแล้ว ชื่นชมของเขา เขาอยู่ในศีลในธรรมของเขา เขาทำหน้าที่ของเขา

ไฉ่เรา เราก็ว่าไฉ่ในธรรมะธรรมะกระดาศ ของเรามันจะเป็นข้อเท็จจริงเนื้อหาสาระ แต่พฤติกรรมมันเลวร้ายยิ่งกว่าเขา

ถ้าพฤติกรรมของเรา เห็นไหม เวลาหลวงปู่เสาร์ หลวงปู่มั่น ญาติโยมเขาศรัทธาของเขา เขาชื่นชมของเขา เขาชวนชวายของเขา แล้วเวลาออกประพฤติปฏิบัติไป ไปหาบ้านน้อยๆ สองหลังสามหลังก็พอ เขาจะมากวน เขาจะมากวน

ไฉ่นี้เขาไม่ใช่มากวน เราไปกวนเขา กวนบ้านกวนเมือง เขาจะมากวนไฉ่ จะถามธรรมะ จะคุยธรรมะ จะขอธรรมะ แต่ไปอยู่บ้านหลังน้อยๆ ไปอยู่เถียงนาสองหลังสามหลัง เขาไม่มีเวลา มาคุยกับเราหรอก ไฉ่รณาเขา พี่ชสวนเขา เขาดูแลของเขาทั้งวัน เขาหาอยู่หากินพอปากพอท้องของเขา แล้วเขามีศรัทธาในพระพุทธศาสนาไฉ่ อย่างน้อยก็ขอข้าวสักปั้นหนึ่งตักใส่บาตรก็พอแล้ว แล้วเราฝึกหัดปฏิบัติของเราให้เป็นจริงเป็นจังขึ้นมา

เวลาพระปฏิบัติขึ้นมา เขาปฏิบัติเพื่อความสงบสงัดไฉ่ ไม่ใช่พละมาๆ มันไม่ใช่หนทางไฉ่ มันไม่ใช่ทาง มันขัดแย้งกับความสงบสุขในใจ

วันพระ วันพระคือผู้ประเสริฐ ประเสริฐคือหัวใจมันประเสริฐ

ไฉ่นี้หม่มฟ้ากาสาวพัสดร์ เกิดในประเทศไทยไฉ่ วัดวาอารามมากมายมหาศาล มองไปไหนเห็นแต่วิหารทองคำ ไฉ่โฮ! มันเหลืออร่าม มันเป็นประเพณีวัฒนธรรมที่เราชื่นชม ไฉ่ มันเรื่องทางโลก ไฉ่ เกิดในดินแดนพระพุทธศาสนา ไฉ่ มันมีศีลมีธรรม แต่ถ้าเป็นความจริงขึ้นมาละ

เป็นความจริงขึ้นมา องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าวิมุตติสุขๆ พระพุทธศาสนาถ้ามันเป็นความจริงขึ้นมา เนื้อหาสาระตามข้อเท็จจริงนั้น ถ้าตามข้อเท็จจริงนั้น มันมีวิหารธรรม มีสัจจะมีความจริงขึ้นมา แล้วความจริงขึ้นมามันมีการกระทำขึ้นมา หนทางที่เราจะก้าวเดินไป

ก้าวเดินเริ่มต้นเอาชนะตนเองให้ได้ ให้สงบระงับเข้ามาก่อน สงบระงับแล้วยกขึ้นสู่วิปัสสนา ให้มันเห็นเป็นภาวนามยปัญญา ถ้าภาวนามยปัญญาถ้ามันเกิดขึ้น ธรรมจักรมันหมุนนะ หมุนตัวๆ

ตัวๆ มาจากไหน

มาจากสติ มาจากสมาธิ แล้วตัวๆ ไป เริ่มต้นจากตัวๆ มันเป็นภาวนามยปัญญา

แล้วถ้าสมาธิมันยุบยอบลง เสื่อมลง มันมีอะไร

สัญญาทั้งนั้นนะ สัญญาคือปุณฺหมายบายทางใจ นั่นคือสัญญา สัญญาเพราะมันเขียนไว้มันใจ สัญญาก็มันเห็นบายอยู่นั้นใจ มันจะเสื่อมไปไหน ก็บายมันเขียนอยู่ ภูก็เห็นนะ แต่จิตของมันเป็นมันก็เป็นสัญญา

แล้วสัญญา บ้าย เราอ่านแล้ว เราดูแล้วเราต้องตีความ บ้ายมันไม่มีชีวิต บ้ายมันบอกเองไม่ได้ สิ่งที่จะบอกได้มันมีสติมีปัญญานี้ใจว่าถูกหรือผิดใจ

ถ้าเป็นจริงเป็นจังขึ้นมา ถ้ามันสงบสุข มันจะเป็นการยืนยันบอกว่า หลวงปู่มันถามใจ จิตเป็นอย่างไร จิตนะ จิตเป็นอย่างไร

จิตตภาวนา จิตที่เวียนว่ายตายเกิดในวัฏฏะ บวชเป็นพระสมมุติสงฆ์ สมมุติว่าเป็นพระ พระโดยสมมุติใจ แล้วถ้ามันชนะตนเองขึ้นมาเห็นใหม่ สมมุติที่ดีงาม

เวลาหลวงตาพระมหาบัวท่านสิ้นกิเลสไป สมมุติสิ้นไปทั้งหมด

สิ่งที่เกิดขึ้นมันเป็นสมมุติทั้งนั้น แล้วสมมุติสิ้นไปทั้งหมดมันเป็นอะไรละ แล้วมันเหลืออะไรละ

บอกว่า มันเป็นเอง มันรู้เอง มันเข้าใจเอง มหัศจรรย์ เป็นนักปราชญ์ราชบัณฑิต

สงบสุขหรือ เพราะว่าจิตแข็งยังไม่สงบเลย จิตแข็งสงบแข็งจะทำอย่างนั้นได้อย่างไร
เพราะจิตสงบมันมีอะไร มันต้องมีสติ

ที่มันมัน “ว่างๆ ว่างๆ”

ทำอย่างไร

“มันว่างเฉยๆ มันว่างเอง มันว่างโดยบุญกุศล”

ธรรมชาติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าจะ เกิดมาในโลกนี้ของฟรีไม่มี มาเกิดกันอยู่
นี่ก็เกิดเพราะบุญเพราะกรรม ด้วยอำนาจวาสนาจากพ่อจากแม่เป็นพระอรหันต์ของคุณ ให้ชีวิต
นี้มา เลี้ยงดูมา รู้จักบุญคุณของพ่อแม่ไหม

เวลาไปบวชเป็นพระไป เวลาไปอยู่กับครูบาอาจารย์ที่ดั่งงาม “พ่อแม่ครูอาจารย์” เป็นทั้งพ่อ
เป็นทั้งแม่ ดูแลรักษาชีวิตพรหมจรรย์สมณะ แล้วประพฤติกฎปฏิบัติมีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันขึ้นมา
บ้าง

ถ้ามีอะไรเป็นขึ้นเป็นอันอะไรขึ้นมา พ่อแม่จะรู้ว่าลูกเราใจ ฉลาด มีทรัพย์สินมากน้อย
ขนาดไหน ถ้าลูกเราใจ ไม่ฉลาด ไม่มีทรัพย์สิน พ่อแม่จะห่วงคนนั้นมาก ห่วงเพราะอะไร เพราะ
มันเอาตัวไม่รอด เอาตัวไม่รอด เอาตัวไม่ได้ ถ้ามันเอาตัวมันได้ มันก็เอาตัวมันได้ตั้งแต่ต่อหน้า
แล้ว มันมีทรัพย์มีสินของมันคือมันมีสติมีปัญญาของมัน ถ้ามันไม่มีทรัพย์ไม่มีสินนะ มัน
พละมาๆ มันไร้สาระอยู่นั่นนะ มันเอาทรัพย์เอาสินมาจากไหน

ทรัพย์สินคือสติ คือสมาธิ

หลวงตาพระมหาบัวท่านสอนไป พระไม่ทรงศีลทรงธรรม ใครจะทรง

ไถ่สิ่งไม่ได้ทรงทำอะไรเลย จะให้คนอื่นทรง จะสอนคนอื่นให้คนอื่นเขามีศีลมีธรรม
แล้วศีลธรรมในใจแข็งอยู่ที่ไหน แห่งผาก ไม่มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน

มีอะไรเป็นขึ้นเป็นอัน ก็มีสติ สติก็ยับยั้งหมดแล้ว ถ้ามีสติสัมปชัญญะ ถ้ามีสติจะความ
จริงในใจของแข็ง แข็งทำอย่างนั้นได้อย่างไร เพราะมันขัดมันแย้ง มันก็ดมันขวาง มันไม่เป็นศีล
เป็นธรรมไป ถ้าเป็นศีลเป็นธรรมนะ มันเป็นศีลเป็นธรรม

เราก็เรียนมา ธรรมวินัยก็เรียนมา แล้วเรียนไว้ทำไม เรียนไว้เป็นปูนหมายป้ายทางแล้ว ไปสอนคนอื่น แล้วไม่ทำอะไรเลย แล้วก็คิดขวางด้วย ถ้าไม่คิดขวางมันจะทำอย่างนั้นไม่ได้ เพราะ มันก็คิดขวางธรรมวินัย

ถ้าพูดแบบหลวงตาพระมหาบัว “เหยียบหัวพระพุทธเจ้า” คือเหยียบหัวศีลธรรม เหยียบ หัวข้อวัตรปฏิบัติ เหยียบหัวสิ่งที่เขากระทำกันอยู่ สังคมนี้มันไม่เข้าใจ สังคมนี้มันโง่ กูนี่ฉลาด กูจะบริหาร

เวรกรรมเอ๋ย

สังคมเขาคลอดมึงนะ สังคมให้ที่มึงยืนอยู่นะ คุณสิ เวลาพ่อแม่ของเรา เวลาลูกบวชแล้วจะไปสอนพ่อสอนแม่

เฮ้อ! กูอาบน้ำร้อนมาก่อนมึง สังคมเขาอาบน้ำร้อนมาก่อนมึง อาศัยสังคมนั้นขึ้นมา อาศัยหมู่สงฆ์นั้นขึ้นมา อาศัยเขาทั้งนั้น แล้วเหยียบย่ำทำลายไปทั้งหมด เพราะอะไร ถ้าทางโลกก็รู้เท่าไม่ถึงการณ์ ใ้มนั้นไม่รู้เลย ไม่รู้บาบอคอกแตกเลย

วันพระนะ วันพระ วันปกติสุข เป็นศีลเป็นธรรมนะ มันเป็นความปกติสุข แล้วมีความสุขของเขา ขวนขวายทำข้อวัตรปฏิบัติของเราเพราะเป็นเครื่องอยู่ของใจ

ใจแข็งอยู่ไหน เอ็งหาใจของเอ็งไม่เจอ เอ็งแสวงหาแต่อากาศธาตุ ธรรมะขององค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้าเป็นธรรมชาติๆ ก็ธรรมชาติมันโง่ ยกยอปอปั้น บ้าบอคอกแตก สร้างแต่อาการทั้งนั้น ความจริงมันไม่มี

ความจริงมันมีมันอยู่ที่การก้าว การเดิน การเหยียด การคู้ การอยู่ของเราที่แหละ ความปกติสุขของใจที่แหละ สุขอื่นใดเท่ากับจิตสงบไม่มี นี่ยังไม่ภาวนาเลยนะ

ถ้าภาวนาไปแล้ว ถ้าคนเริ่มภาวนาแล้วนะ จะไม่ยุ่งกับใครเลย เพราะอะไร มันเกิดดับๆ มันไม่เสถียรนะสมาธิ หัวใจเรามันไม่คงที่ มันก้าวไปไม่ได้หรอก มันเป็นไปไม่ได้ ไฟไม่เสถียรมันจะอยู่กันได้อย่างไร มันเป็นไปไม่ได้หรอก ดำรงชีวิตก็ไม่ได้ ทุกอย่างก็ไม่ได้

แต่นี้ได้ ได้เพราะกิเลสทั้งนั้น ได้เพราะบ้ำบอคอแตก แต่พูดเป็นธรรมๆ นะ มันก็ดมัน ขวาง มันบ้ำบอคอแตก

ฉะนั้น วันพระ วันพระเป็นวันปกติสุข ถ้ามีศีลมีธรรมนะ มันมีความสุข สุขมากๆ วาง ความปกติสุข ความเข้าใจกัน เข้าใจ จริตนิสัยมันเหมือนกันไม่ได้หรอก แต่มันเข้าใจโดยข้อวัตร ปฏิบัติใจ อันเดียวกัน จะมีความคิดความเห็นแตกต่างกัน ถึงเวลาแล้วทำเหมือนกัน เพราะ อาศัยอันเดียวกัน ปากท้องเหมือนกัน กินเหมือนกัน แต่ชอบไม่เหมือนกัน อะไรไม่เหมือนกัน ถ้า มันเป็นทางช่องเดียวกัน

จริตนิสัยแข็งจะคิดอะไรก็ได้ แข็งจะปฏิบัติอย่างไรก็ได้ ถึงเวลาแล้วข้อวัตรปฏิบัติอัน เดียวกัน อย่าทำลาย อย่าล้มล้าง อย่าคิดเลอเลิศว่าฉันจะบริหารเอง ใ้พวกที่อยู่นี้โง่เง่าแต่ตุน ทั้งนั้นเลย ไม่บริหาร

นั่นมันทำลายแล้วละ ทำลายเพราะเขาให้แข็งอาศัยอยู่มาตั้งแต่ต้น

องค์สมเด็จพระสัมมาสัมพุทธเจ้านะ ข้อวัตรปฏิบัติ ๒,๐๐๐ กว่าปีมาแล้ว ผีกัดพระ อรหันต์มากมายมหาศาล แข็งจะมาลบล้างวิธีการข้อวัตรปฏิบัติขององค์สมเด็จพระสัมมาสัม พุทธเจ้า แล้วแข็งมีธรรมหรือ เออ! ก็ฎแปลกใจฉิบหายเลย เอวัง